І пішов я тоді до Петлюри,
бо у мене штанів не було.
Скільки нас, отаких, попід мури
од червоної кулі лягло.
Ми пройшли золотими ланами,
крізь огонь і синяву пройшли,
та навіки, навіки за нами
оселедець, погони та шлик.
Може, серце порвали — не знаю;
може, серце порвали в бою...
Як заграють "Ви жертвою палі...",
головою об мури я б'юсь...
І підходе товариш до мене,
мов дитину, під руки бере...
О моя Революція, нене,
може, син твій од болю умре!

1924